

Ο Θκειός μου ο Γιαννής

του Αναξαγόρα Παφίτη

Ο θκειός μου ο Γιαννής άλλαζε πολλές δουλειές, δεν στέριωνε πουθενά, μια από αυτές ήταν πλασιέ. Θυμούμαι όταν έφερνε το βαν της δουλειάς στο σπίτι το Σαββατοκύριακο, χαιρόμουνα πάρα πολύ. Χαιρόμουνα γιατί δεν είχαμε αυτοκίνητο και σίγουρα ο θκειός θα μας πήγαινε κανένα γυρό.

Ο θκειός μέχρι που υιοθέτησε τον Σαββάκη, μας είχε σαν παιδιά του. Το χρώμα του βαν, το θυμούμαι ακόμα, ήταν έντονο μπεζ, ξέβαψε όμως με το καιρό στο μυαλό μου, όπως και τόσα άλλα πράγματα απ' το χωριό μου, την Κυθρέα.

Κάναμε πολλά ταξίδια εκείνο το καλοκαίρι, ξαπλωμένοι πάνω, στο πάπλωμα που έστρωνε, η θεία η Ελένη στη κάσα του βαν. Μια καθιστός και μια ανάσκελα να βλέπω το ταβάνι του βαν που δεν με εμπόδιζε να βλέπω τον ουρανό και την θάλασσα. Οπότε παρεκτρεπόταν ο θκειός στη οδήγηση και μας έκανε να πηγαίνουμε που την μεριά της κάσας στη άλλη με κίνδυνο να κτυπήσουμε, κάτι που δεν πέρναγε ποτέ απ' το μυαλό μας, η φωνή της θείας Ελένης :“Ε Γιαννή, μεν βουράς, εν να σκοτώσεις τα κοπελλούθκια που εν πίσω, σιγά σιγά.” τον επανέφερε στη τάξη.

Μια τέτοια μέρα σαν τη σημερινή ξυπνήσαμε χαράματα, μήπως και φύγει ο θκειός και δεν μας πάρει μαζί του. Φορήσαμε τα μαγιό μας με τον αδελφό μου, χαιρετήσαμε τη μάνα μας, που προσπαθούσε μάταια να μας δώσει κάτι που μας έφτιαξε για φαγητό αλλά εμείς δεν είχαμε ώρα για τέτοια, έπρεπε να τρέξουμε για το σπίτι της θείας της Ελένης και του θκειού του Γιάννη για επιβίβαση. Τον βρήκαμε να στρώνει το πάπλωμα και αφού μας καλημέρισε μας είπε να βοηθήσουμε τη θεία να φορτώσουμε τα πράματα σι' αυτοκίνητο να φύουμε πριν να πιάει η πυρά. Τον αγαπούσα τον θκειό μου τον Γιαννή και ας άλλασε κάθε λίlion δουλειά και ας λαλούσαν οι άλλοι ότι εν θα κάμει καίρι.

“ Που εν να μας πάρεις, ρε θκειέ σήμερα;” τον ρωτήσαμε “Εν να δείτε” πάντα μας απαντούσε έτσι αινιγματικά κρατώντας το ταξίδι μας στο άγνωστο ζωντανό. Κτυπήσαμε καμία δεκαριά φορές στις λαμαρίνες του βαν λόγω λακκούφων του δρόμου, σταθήκαμε ακουμπώντας στο κάθισμα του οδηγού ώσπου να φτάσουμε στο άγνωστο προορισμό μας.

“Κατεβείτε, ήρταμε στις Κλαψίδες!”

“Να τανύσετε πρώτα της θκειάς σας, να κατεβάσουμε τα πράματα τζαι ύστερα, να μπείτε μες τη θάλασσα”. Φουκούδες, κρέατα, παττίχες, καρέκλες ,τραπέζια έβγαιναν για ώρα από το βαν, κανονική μετακόμιση! Πάντα όμως – τό'χω απορία μέχρι σήμερα- που το βρίσκει εκείνο το τεράστιο κομμάτι πάγου, που τυλιμένο στη πατανιά άρχιζε να λιώνει μέσα στο κομμένο βαρέλι, που λειτουργούσε σαν ψυγείο. Βλέπεις του θκειού Γιάννη του άρεσε το ποτό και μετά το τραγούδι.

Σ'όλα τα ταξίδια πρώτα είχαμε το πάπλωμα στρωμένο μαζί με το βαρέλι με τον πάγο που γέμιζε μπύρες και κουνιάκκια.

Αφού στρώσαμε τηνπραμάτεια κάτω από την ακακία και η θεία έδωσε το σύνθημα ότι δεν μας χρειάζεται άλλο πήραμε ανά χείρας τις πιτσόκλες, (δεν είχαν βγει ακόμα στη ευρεία κατανάλωση τα νεροπίστολα), που επιμελώς μας έκαμε που την προηγούμενη ο πατέρας με χοντρό καλάμι, που δόξα τω θεώ το χωριό μας, με τον κεφαλόβρυσσο του, πάντα μας πρόσφερε σε αφθονία και τρέξαμε για την παραλία να συναντήσουμε τα άλλα παιδιά. Αμέσως άρχιζε ο νεροπόλεμος. Πολλές ώρες γινόταν αυτές οι μάχες μέχρι που η θεία Ελένη ερχόταν με μια μεγάλη μαντηλιά και μας έλεγε να βγούμε γιατί εν έτοιμο το φαί! Στη συνέχεια η θεία που ήθελε πάντα να αλλάζουμε τα βρεμένα μαγιό μας, να μεν αρρωστήσουμε όπως έλεγε, στεκόταν μπροστά μας φτιάχνοντας ένα παραβάν με τον τόρο, για να αλλάξουμε. Εμείς γρήγορα αλλάζαμε, μήπως και μας δει κάποιος γυμνούς και πηγαίναμε για το φαί. Βρίσκαμε ως συνήθως ένα μεγάλο τραπέζι με πολύ κόσμο από χωριανούς και φίλους που είχαν πει αρκετά και είχαν μερακλώσει τραγουδώντας. Αφού τρώγαμε υπό την συνοδεία τραγουδιού όλες τις φορές, οι πιο πολλοί ήταν κακόφωνοι αλλά αυτό δεν τους εμποδίζε να τραγουδάνε, πέφτανε για ύπνο άλλοι κάτω από τις ακακίες ή κάτω από οποιοδήποτε ίσκιο. Τις πιο πολλές φορές κάτω από τις πρόχειρες τέντες που φτιάχνανε οι πιο μεγάλοι. Η ζέστη δεν σήκωνε αστεία και ας μην υπήρχε ακόμα η τρύπα του όζοντος με τις παρενέργειές του.

Οι πιο μικροί δεν μπορούσαμε να κοιμηθούμε, η περιέργεια της νεαρής μας ηλικίας όπως ήταν φυσικό δεν μας άφηνε και μας έσπρωχνε να εξερευνηήσουμε το γύρω χώρο περιμένοντας τους μεγάλους να ξυπνήσουν.

“Θα μας πάρετε να δούμε το διαγωνισμό του σπι μπόου (speed boat αγγλιστί);” ήταν η ομαδική ερώτηση από μας τους μισιούς, μόλις βλέπαμε ότι όλοι οι ενήλικοι είχαν ξυπνήσει. Βαριεστημένα απάντησαν καταφατικά. Αρνητικά, θα έπρεπε να απαντήσουν μετά από τόσο ποτό και φαί!

Μάλλον τώρα που το σκέφτομαι, φοβούμενοι την μουρμούρα των γυναικών που ήθελαν να πάνε και εμάς των μικρών απάντησαν ναι.

Αν μπορούσαν, ας έκαναν αλλιώς!

“Εν η μέρα του Κατακλυσμού σήμερα και έστω τζι’ ένα πέρασμα πρέπει να κάμουμε μιά τζε είμαστε κοντά στο Βαρώσι, “ε Γιαννή να δουν και τα μωρά το Βαρώσι” είπε η θεία Ελένη.

Πολύς κόσμος παντού στην Αμμόχωστο, η γιορτινή ατμόσφαιρα σκέπαζε ακόμα και τις πολυκατοικίες που στέκονταν θεόρατες δίπλα στην παραλία και μας προκαλούσαν δέος κοιτάζοντάς τις, μέχρι που η προσοχή όλων των πιτσιρικάδων έφυγε απ’ αυτές και επικεντρώθηκε στον αγώνα των ταχύπλοων σπι μπου. Θυμάμαι ότι κέρδισα σ’ αυτό που έβαλα και ένοιωσα χαρούμενος. Ο θείος Γιάννης μου είχε πει στο αυτί, να διαλέξω αυτό το σπι μπου και τον ευχαριστώ όπως και για τα τόσα ταξίδια που μου χάρισε.

Κατά βάθος σε ζηλεύω θείε Γιάννη, που έζησες σε ένα κόσμο χωρίς παγκοσμιοποίηση, τρύπα του όζοντος, ΜΜΕ, στρες, μνημόνια και η μόνη έννοια σου ήταν που θα πας γυρό.

Νάσαι καλά εκεί που βρίσκεσαι.